

öre, hvarigenom hans direkta förlust komme att inskränkas till rättegångskostnader och förlorad ränta.

Om remiss till vederbörligt Utskott af denna min motion med tillhörande handlingar anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1874.

And. Andersson,
från Wermland.

N:o 144.

Af Herr Johan Jönsson; Om förändrad lydelse af 9 § i Kongl. Kungörelsen den 30 December 1863 angående nämndemans rätt till ersättning för extra förrättningar m. m.

Enligt Kongl. Kungörelsen den 30 December 1863 äro nämndemän berättigade till ersättning för extra förrättningar, såsom syner och besigtningar å boställen med flera ärenden, och utgår denna ersättning enligt gällande resereglemente.

För ersättningens utbekommande är nämndeman hänvisad att, försedd med intyg om förrättningen och dess ändamål, vända sig till Konungens Befallningshafvande på det sätt, att han till denna myndighet *ingifver* sin räkning, hvarefter, och sedan denna blifvit granskad, Konungens Befallningshafvande eger att det godkända beloppet förskottsvis utbetala.

Af hvad nu blifvit påpekadt framgår, att nämndemännen icke ega rättighet att direkte till Konungens Befallningshafvande insända sina kostnadsräkningar utan måste, såsom orden lyda, der »ingifva» dem. Detta kan i allmänhet icke gerna ske på annat sätt än genom ombud, som nämndemännen måste förskaffa sig i residensstaden för handlingarnes

inlemnande och medlens lyftning, en åtgärd som medför kostnader och leder till förminskning af ersättningsbeloppet. Detta är obilligt, och saken är icke så obetydlig som den vid första påseendet synes, ty dels förekomma dylika förrättningar årligen ganska ofta i hvarje landsort och dels berör den en hel institution, liksom erkännas måste, att den hittills anvisade metoden i princip är oriktig. Hvarje statens embetsman eger nemligen att afgiftsfritt erhålla skjuts- och traktamentsersättning, der sådan ifrågakommer, och ingen rimlig grund finnes, hvarföre icke nämndeman för offentligt uppdrag skulle ega rätt kostnadsfritt utbekomma reseersättning, der sådan enligt lag och författningar är honom tillerkänd.

Jag vågar därför föreslå, det Riksdagen ville för sin del besluta det 9 § i ofvan åberopade Kongl. kungörelse må erhålla följande förändrade lydelse:

Då skjuts- och traktamentsersättning, hvartill nämndeman för biträde vid förrättning enligt denna författning är berättigad, skall gäldas af statens medel, af publik kassa eller fond, verk eller inrättning, bör räkningen derå, åtföljd af ett antingen utaf den å kronans vägnar vid förrättningen närvarande tjänstemannen eller af den deri deltagande kronobetjenten meddeladt intyg om nämndemannens närvaro vid förrättningen, aflemnas till närmaste kronofogde eller länsman för att genom dennes försorg insändas till vederbörande Vår Befallningshafvande, som, efter det räkningen blifvit i Landskontoret granskad och till väglängden bestyrkt, eger att det godkända beloppet från Landtränteriet förskottsvi genom kronofogden i orten utbetala, emot ersättning från den Riksstatens hufvudtitel, kassa eller fond etc.

riktigt upptagen. Nämndeman vare ock berättigad att direkte insända requisitionshandlingarne till Vår Befallningshafvande, som äfven i detta fall förfar på sätt här ofvan blifvit stadgadt.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1874.

Johan Jönsson.